

Симонидъ Антиохийски. Никой не може да пресмѣтне силата на неговото злато. Ако поиска, хиляди галери ще влѣчатъ богатства въ дворцитѣ му, щитоветѣ на неговитѣ легиони ще засѣнятъ слънцето и въ коллизеумитѣ на Римъ, Антиохия и Александрия ще се кълнатъ и мратъ предъ неговата ложка. Ала той не иска това.

Едничката му радостъ, дъщеря му Ира, най-красивата мома на тоя свѣтъ, живѣе въ сълзи и припадъци. Зълъ духъ я мжчи и никой не може да я изцѣри . . .

Ти, Който имашъ власть надъ радостъ и скръбъ, върни радостъта на моя господарь и вземи несмѣтното му богатство, — завърши пратеникътъ и сложи предъ Исуса голѣма кожена торба злато . . .

Кроткитѣ очи на пречистата майка се дигнаха отъ златото.

Тя загледа Мелхиора и тихо попита:

— Нима твоятъ господарь смѣта, че доброто се продава? А какъ ще си купи добро бедниятъ? И каква ще е заслугата на она, който върши чудеса, за да ограбва свѣта? . . .

Нейниятъ свѣтълъ погледъ

усрѣди очитѣ на всички върху мъничката главичка на Новородения, прилепена до гърдитѣ ѝ.

И стана Неговото първо чудо:

— Исусъ загледа майка си. Устицата му се разпукаха въ усмивка, като пжпка на алена роза. Слабата Му ржчичка се издигна надъ пеленкитѣ, мина надъ златото и посегна къмъ бѣлото агънце, което кротко почиваше въ ржцетѣ на овчаря Хуръ . . .

Трепетъ изпълни пещерата. Съ разтворени очи поклонникитѣ гледаха малката ржка, която все още сочеше агнето.

Тѣ колѣничиха и долепиха глави до земята.

И се проясниха:

— Надъ мъдростъта, благовонията и силата на златото, Синътъ на Небето сочеше божествената кротостъ и смиренieto на агнеца . . .

А малкото агънце, освободено отъ ржцетѣ на Хура, спокойно приближи и залепи влажна муцунка на розовата страницка на Исуса . . .

Навънъ небето треперѣше отъ ангелски крила и надъ земята се носѣше вече ясно и твърдо пѣсенята:

— Слава на Бога въ небесата и на земята миръ . . .

Борисъ Василевъ.

